

Hondenpraat

Door Keiji

Zo, eindelijk ben ik dan eens aan de beurt om in dit blad te vertellen over wat mij zoal bezig houdt. Allereerst wil ik het hebben over al die loopse teven op een tentoonstelling. Je zou van minder gek worden. Waar is de goede oude tijd gebleven waarin het verboden was om met loopse teven op een tentoonstelling te komen.....Nou waren er af en toe toch wel eens hoor, professioneel binnengesmokkeld door de eigenaar, die de controlerende dierenarts bij binnenkomst met een handigheidje te slim af was. Maar ik rook ze van verre, leer mij die lekkere luchten kennen. Ze hadden in die tijd beter mij bij de ingang kunnen zetten in plaats van een dierenarts, ik had ze er feilloos tussenuit gepikt, en ik had het nog graag gedaan ook. Maar goed, af en toe was er dus toch een loops teefje op een tentoonstelling, en het vrouwtje zorgde er dan voor dat ik niet te dicht in de buurt kon komen. Als ik de ring in moest was ik extra alert- waar was dat lekker ruikend meisje gebleven- en dat was niet verkeerd natuurlijk.

Maar de tijden zijn veranderd. Loopse teven zijn toegestaan op show, zelfs als ze dekrijp zijn. Je struikelt er tegenwoordig zowat over, want loopse teven zijn vaak wel op hun mooist. En dat heb ik laatst geweten. Mijn vrouwtje had mij en mijn dochter Aiko ingeschreven voor de kerstshow in Wychen. Een paar weken voor die show werd Aiko loops, en op de showdag zelf was ze dekrijp. Het vrouwtje zag er tegenop om te gaan, dat hoorde ik al wel. Ik hoorde dingen vallen als "Keiji lastig", en "gaat ie natuurlijk staan te janken in de ring", etc. Maar ze is gegaan, en nam ons allebei mee.

De ellende begon al in de auto, waar we ieder aan een tuig werden vastgezet, en het vrouwtje tussen ons in ging zitten als chaperonne. Ik kan u vertellen dat het behoorlijk wat van mijn zelfbeheersing vergde. Bij aankomst moesten we natuurlijk uit de auto. Aiko ging er als eerste uit, en ik probeerde daarna met een welgemikte sprong de auto uit te springen, zodat ik meteen boven op Aiko terecht zou komen. Helaas had het vrouwtje me in smiezen en voorkwam dat net op tijd. Het lange stuk lopen naar de hal wat daarop volgde was vermoeiend, al die tijd probeerde ik naar Aiko toe te trekken met alle kracht die ik in me had. Maar het vrouwtje bleek sterker, ook al glibberde ze af en toe behoorlijk weg op de besneeuwde ondergrond. Het resulteerde wel in 2 dagen spierpijn in haar arm. Net goed, eigen schuld dikke bult.

Eenmaal op de show, werd ik in een bench naast Aiko gezet. Ik was waaks en nerveus, maar rustig. Het viel het vrouwtje allemaal reuze mee hoorde ik haar tegen iemand zeggen. Jaja, maar het moest allemaal nog beginnen! Er waren voor mij toch wel een paar zeer moeilijke momenten. Allereerst toen ik zelf de ring in moest en Aiko achter moest laten. Ik sprong zelf maar op de keurtafel om zo te kunnen bepalen dat ik met mijn gezicht de andere kant op wilde staan om haar in de gaten te houden. Lekker hoog ook, kon ik mooi over iedereen heen kijken. Ik schopte het maar tot reserve-reu, dus ik mocht vlug terug naar mijn plek. Het tweede moeilijke moment was toen Aiko beste teef werd, en samen met de beste reu de ring in moest. Ik zag de bui al hangen natuurlijk. Maar die reu had blijkbaar alleen maar zin om te winnen, of hij had een neusverkoudheid, want hij rook niks. Tenminste, hij liet het in ieder geval niet merken, en liep keurig voor Aiko uit. Maar Aiko begon als een haas achter die reu aan te lopen om zichzelf aan te bieden. Je schaamt je dan toch wel als vader hoor.....thuis heb ik een hartig woordje met haar gewisseld.

Het aller moeilijkste moment was toen ik de erering in moest, en ik Aiko totaal uit het oog verloor. De keurmeester kwam langs om me te betasten, maar daar had ik helemaal geen tijd voor. Wat sacherijng blaffend en jankend bleef ik stug de kant van Aiko opkijken, en keurde de keurmeester geen blik waardig. Toen we onze entree maakten in de erering kon ik heel even netjes –wel in een moordend tempo- meelopen (richting Aiko), maar toen we afdraaiden begon ik weer als een zot te trekken, voor de voeten van het vrouwtje langs, die dus bijna in volle vaart gestrekt over me heen lag. Blijkbaar kon de keurmeester het wel waarderen dat een hond van 9 jaar nog zo gek als een deur is, en ik werd ondanks deze slapstick nog tweede beste veteraan in show. Vrouwtje trots op ons natuurlijk, en dat is toch ook wel wat waard.

Binnenkort zijn er weer pups hier in huis. Weer zo een vermoeiend iets.....Als jullie dit lezen zullen die mollen er wel zijn. De eerste weken is er niet veel mee te beleven. Ik mag af en toe eens gaan kijken, snuffel dan wat, bepaal dat ze van "ons" (dus ook van MIJ) zijn, maar verder is er weinig interessants aan. Al met al is het dan dus nog rustig. De toestanden beginnen als ze ongeveer 4 weken oud zijn. Voor de socialisatie brengt het vrouwtje ze dan in contact met de rest van de roedel. Ook met mij dus, want ik ben "zeer consequent" zegt ze. Allereerst begin ik die drukmakers manieren bij te brengen. Dat wil dus zeggen dat ik ze leer dat ze niet zomaar naar me toe mogen stormen. Met wat dominant gedrag laat ik zien dat ik daar niet van gediend ben. Ik waarschuw ook als ik zie dat een pup iets doet wat het vrouwtje verboden heeft. Als het vrouwtje het niet ziet grijp ik zelf in, want ze lopen soms in zeven sloten tegelijk. Vermoeiend hoor, je moet dat grut continu in de gaten houden.

Na enige tijd snappen ze dat er met mij niet gesold kan worden, en hebben ze respect voor me. Dan is de tijd aangebroken dat ik me tot een spelletje laat verleiden, en dan begint het toch wel erg leuk te worden. En vooral vanwege de puppybrokjes die er in zo een periode zijn. Ik laat het kleine spul natuurlijk eerst eten, ze moeten er immers nog van groeien, maar als ze uitgegeten zijn sla ik mijn slag. Dat die puppybrokjes veel te vet voor me zijn en niet zo goed voor de lijn deert me niet. Het vrouwtje maakt er gelukkig ook geen drama van, het extra vet is er tot op heden vanzelf weer afgegaan, dus ik kan wel zeggen dat ik me toch op de komende periode verheug!!

Natuurlijk is het wel een vermoeiende periode. Gelukkig heeft het vrouwtje onze vakantie al geboekt en heb ik dat in het vooruitzicht. Lekker rennen en luieren in een zeer grote afgesloten tuin, mee op stedentripjes, lekker eten in restaurants. Hopelijk is die tuin echt goed afgesloten, en niet dat er zoals voorgaande jaren toch gaatjes te vinden zijn. Twee jaar geleden was Yuuki ontsnapt om zichzelf uit te gaan laten in de Ardennen, en vorig jaar was Sashi meermaals door de omheining gepeipt. Ze liep gelukkig niet weg, ze wilde eigenlijk alleen maar laten zien dat het kón. Iedereen van het gezin krijgt dan toch de zenuwen natuurlijk, en ik dus ook. Laat die tuin dus maar goed dicht zijn, zodat ik van mijn rust kan genieten! Ik heb er in ieder geval zin in, en ik wens alle krulstaarten met hun baasjes een hele fijne vakantie toe!

